

A Study of Primary 5 (Grade 5) Students Learning Achievement in “Mon Dance” Dramatic Dance Course by Using the CIPPA Instructional Model Combined with Harrow’s Instructional Model

Sivaporn Ronkhao

Rojana Suntharanont*

Faculty of Fine and Applied Arts, Rajamangala University of Technology Thanyaburi

*Corresponding author e-mail : rojana_s@rmutt.ac.th

Abstract

The purposes of this study were to: 1) study the achievement in the knowledge of Thai Dance of Secondary 5 (Grade 5) students at Klongbanprao School by using the CIPPA Instructional Model and Harrow’s Instructional Model of teaching to obtain the difference of the achievement results before and after learning, 2) compare the learning achievement in the knowledge of Thai Dance of Secondary 5 (Grade 5) students at Klongbanprao School between the experimental group of the CIPPA Instructional Model and Harrow’s Instructional Model teaching, and the control group using normal teaching method, and 3) compare the learning achievement in the practical skills of Thai Dance of Secondary 5 (Grade 5) students at Klongbanprao School between the experimental group of the CIPPA Instructional Model and Harrow’s Instructional Model teaching and the control group using normal teaching method. The sample of the research was Secondary 5 (Grade 5) students at Klongbanprao School. They were drawn by using group sampling technique, and divided into two groups: an experimental group of 30 students who had learnt by using the CIPPA Instructional Model and Harrow’s Instructional Model teaching, and a control group of 30 students who had learnt by using normal teaching method. The research instruments consisted of 1) five learning management plans of Thai Dance, 2) one test of learning achievement, and 3) three assessment forms of practical skills. Statistical devices for data analysis included mean, standard deviation, and t-test.

The research findings revealed that: 1) the students in the experimental group learning with the CIPPA Instructional Model and Harrow’s Instructional Model teaching had their achievement after the learning higher than that before the learning with the

level of significance at 0.01. 2) The experimental group had learning achievement in knowledge higher than that of the control group using normal teaching with the level of significance at 0.01. Lastly, 3) the experimental group had higher learning achievement in practical skills than that of the control group with the level of significance at 0.01.

Keywords : Learning Achievement, Dramatic Dance Course, CIPPA Instructional Model, Harrow's Instructional Model

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุดรำมอญ ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอน แบบซิปปาผสมผสานกับทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์

ศิวาภรณ์ รนขาว

รจนา สุนทรานนท์*

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

*อีเมลผู้ประสาน : rojana_s@rmutt.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดรำมอญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองบ้านพร้าว ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์โดยเปรียบเทียบระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดรำมอญ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์กับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์ชุดรำมอญ ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์กับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองบ้านพร้าว จำนวน 2 กลุ่ม โดยใช้การสุ่มแบบกลุ่ม (Group Sampling) คือ กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์ มีจำนวน 5 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ จำนวน 1 ฉบับ 3) แบบประเมินทักษะปฏิบัติ จำนวน 3 ฉบับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบโดยการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์มีผลสัมฤทธิ์การเรียนด้านความรู้ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 2) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์การเรียนด้านความรู้ สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ และ 3) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติสูงกว่ากลุ่มควบคุม

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, นาฏศิลป์, รูปแบบการสอนแบบซิปปา, การสอนทักษะปฏิบัติแฮร์โรว์

1. บทนำ (Introduction)

การเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยเป็นการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญในการเคลื่อนไหวร่างกาย และส่งเสริมในความกล้าแสดงออกของผู้เรียน รวมถึงทักษะการสังเกต และความจำของผู้เรียนในการรับการถ่ายทอดกระบวนการท่ารำ การเรียนการสอนนาฏศิลป์ยังช่วยในการพัฒนาอารมณ์ และช่วยพัฒนาทางด้านสังคมของนักเรียน นักเรียนจะได้คลายความเครียดและทำให้เด็กมีความมั่นใจในตนเอง การเรียนการสอนนาฏศิลป์เป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น (Limpananon, 1996) ทำให้เกิดการหล่อหลอมความสามัคคีให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน

รำมอญ ถือว่าเป็นนาฏศิลป์ของชาวมอญ ซึ่งมีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน มีวิถีชีวิต จารีต ขนบธรรมเนียมประเพณีอย่างชัดเจน ซึ่ง ทองคำ พันนัทธิ ได้กล่าวว่า การรำมอญในจังหวัดปทุมธานีเป็นที่นิยมในหมู่ของชาวไทยเชื้อสายมอญและยังเป็นที่นิยมในหมู่ของชาวไทยอีกด้วย นิยมจ้างคณะรำมอญไปแสดงในประเพณีงานศพและประเพณีงานต้อนรับแขกบ้านแขกเมืองอยู่เสมอ (Thongkham, 1981)

ทิศนา แคมมณี กล่าวว่า รูปแบบการสอนโมเดลซิปปา สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เรียน โดยอาศัยความร่วมมือจากกลุ่ม ช่วยพัฒนาทักษะกระบวนการต่าง ๆ ได้แก่ กระบวนการคิด กระบวนการกลุ่ม กระบวนการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและกระบวนการแสวงหาความรู้ ประกอบด้วยแนวคิด 5 แนวคิด ได้แก่ 1) แนวคิดการสร้างความรู้ 2) แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่มและการเรียนรู้แบบร่วมมือ 3) แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ 4) แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้กระบวนการ และ 5) แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนการเรียนรู้ มีขั้นตอนการดำเนินการ 7 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ขั้นที่ 5 การสรุปและจัดระเบียบความรู้ ขั้นที่ 6 การปฏิบัติและ/หรือการแสดงผลงาน และขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้ (Khaemmani, 2015)

ทิศนา แคมมณี กล่าวถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจที่เหมาะสมในการส่งเสริมทักษะปฏิบัติของนักเรียน คือ การเรียนโดยใช้ทฤษฎีของแฮร์โรว์ เป็นทฤษฎีที่เน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติงานเป็นขั้นตอน ฝึกฝนด้วยตนเอง โดยมีหลักการเริ่มจากการให้นักเรียนฝึกปฏิบัติจากเนื้อหาที่มีระดับที่ซับซ้อนน้อยไปจนถึงระดับที่มีความซับซ้อนมาก ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนเกิดความสามารถทางด้านทักษะปฏิบัติอย่างถูกต้องสมบูรณ์จนเกิดความชำนาญ โดยทฤษฎีของแฮร์โรว์มีองค์ประกอบหรือขั้นตอนในการเรียนการสอนด้วยกันทั้งหมด 5 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 ขั้นการเลียนแบบ เป็นขั้นที่นักเรียนสังเกตสิ่งที่ครูผู้สอนกระทำเป็นแบบอย่าง ซึ่งนักเรียนบอกสิ่งที่ครูผู้สอนกระทำไม่ได้ครบถ้วน แต่อย่างน้อยก็บอกได้ว่าทำอะไรมีขั้นตอนอย่างไร ขั้นที่ 2 ขั้นให้นักเรียนลงมือกระทำตามคำสั่ง ในขั้นนี้ให้นักเรียนลงมือกระทำตามคำสั่งครูผู้สอน ขั้นที่ 3 ขั้นให้นักเรียนกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ ขั้นนี้เป็นขั้นที่นักเรียนฝึกฝนจนสามารถกระทำสิ่งนั้นได้อย่างสมบูรณ์ โดยไม่มีแบบอย่าง ขั้นที่ 4 ขั้นการแสดงออก เป็นขั้นที่นักเรียนมีโอกาสนำการปฏิบัติที่ผ่านมาประยุกต์ใช้ ฝึกฝนมากขึ้น ทำได้รวดเร็วด้วยความมั่นใจ ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ ขั้นนี้เป็นการที่นักเรียนกระทำสิ่งนั้นได้อย่างอัตโนมัติ โดยอาศัยการปฏิบัติบ่อย ๆ และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลาย การใช้ทักษะกระบวนการปฏิบัตินี้เป็นการจัดเวลาให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง การลงมือปฏิบัติและฝึกฝน ทำให้เกิดความชำนาญจนเกิดเป็นประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้ทำให้มีทักษะปฏิบัติเพิ่มขึ้น โดยการสอนทักษะปฏิบัติทั้ง 5 ขั้นนี้ จะทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านทักษะปฏิบัติได้ดีขึ้น (Khaemmani, 2013)

จากสถานการณ์ตามสภาพจริงในการสืบทอดศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ชูตรำมอญ มีการสืบทอดเป็นคณะตามสายตระกูลในชุมชนและสถาบันการศึกษาที่มีรูปแบบการฟ้อนรำที่มีความเป็นอัตลักษณ์ของสายตระกูลนั้น ๆ แต่ไม่ได้มีการบรรจุไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงทำให้การสืบทอดกระบวนการทำรำขาดช่วงไป ผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดจะเป็นเฉพาะลูกหลานในสายตระกูลนั้น ๆ จึงทำให้กระบวนการทำรำมีความหลากหลายและไม่ได้มีการถ่ายทอดเป็นรูปธรรมชัดเจน ซึ่งมีแนวโน้มจะทำให้สูญหายในที่สุด ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของรำมอญและส่งเสริมให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย ช่วยกันอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของชาติ ภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทยและเห็นว่าไม่มีการนำรำมอญซึ่งเป็นนาฏศิลป์ท้องถิ่นของจังหวัดปทุมธานีมาบรรจุในหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ นักเรียนไม่รู้จักรำมอญและไม่มีพื้นฐานด้านการรำมอญ ซึ่งรำมอญเป็นศิลปะการรำที่ไม่ยาก เพลงรำมอญมีจังหวะที่ช้า มีท่ารำทั้งหมด 14 ท่า ซึ่งแต่ละท่าจะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ท่ารำส่วนใหญ่จะเป็นการปฏิบัติท่าช้า ๆ จึงเหมาะแก่การสอนนักเรียนที่มีพื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์น้อยและการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์เหมาะสมกับรำชุดนี้ รูปแบบการสอนแบบผสมผสานนี้จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น เพราะเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทั้งทางร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์ โดยมีลำดับขั้นตอนที่มีรูปแบบเหมาะสมกับผู้เรียนและเพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องรำมอญของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้ในการพัฒนา ปรับปรุงและแก้ไขปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objectives)

2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชูตรำมอญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองบ้านพร้าว ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชูตรำมอญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองบ้านพร้าว ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์กับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ

2.3 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์ ชูตรำมอญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองบ้านพร้าว ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์กับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ

3. สมมติฐานของการวิจัย (Research Hypothesis)

3.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ชูตรำมอญ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ชูตรำมอญสูงกว่ากลุ่มควบคุม

3.3 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์ชูตรำมอญสูงกว่ากลุ่มควบคุม

4. ขอบเขตของการวิจัย (Research Scope)

4.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

4.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนคลองบ้านพร้าว จำนวน 3 ห้อง รวมทั้งสิ้น จำนวน 90 คน

4.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองบ้านพร้าว ซึ่งจัดห้องแบบคละความสามารถ ใช้การสุ่มแบบกลุ่ม (Group Sampling) มา 2 ห้องเรียน แต่ละห้องเรียนมีนักเรียน จำนวน 30 คน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปา ผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ กับกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปกติ

4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ความรู้และกระบวนการทำรำมอญคณะครูมงคล พงษ์เจริญ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งมีสาระเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา ลักษณะและรูปแบบการแสดง องค์ประกอบการแสดง โอกาสที่แสดงและกระบวนการทำรำ

4.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566

4.4 ขอบเขตด้านสถานที่

โรงเรียนคลองบ้านพร้าว จังหวัดปทุมธานี

5. วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

5.1 แบบแผนการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแผนการศึกษาที่มีการสุ่มกลุ่มที่ศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการวัดผลก่อนเรียนและหลังเรียน

5.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง รำมอญ

5.2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับรำมอญ

5.2.3 แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการปฏิบัติทำรำมอญ และการนำเสนอการแสดง

5.3 การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

5.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้ 1. ศึกษาสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด 2. ศึกษาเนื้อหาสาระที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหา เลือกใช้สื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมและกำหนดเกณฑ์การวัดประเมินผล 3. ดำเนินการจัดทำแผนการเรียนรู้เรื่อง รำมอญ 4. นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ 5. นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจพิจารณาความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ 6. วิเคราะห์ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ แล้วเทียบกับเกณฑ์ระดับคุณภาพที่กำหนดไว้ 7. นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น ก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

5.3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับรามอญ มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้ 1. ศึกษาสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด 2. ศึกษาเนื้อหาสาระที่จะนำมาใช้ในการจัดทำแบบทดสอบสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ 3. ดำเนินการจัดทำแบบทดสอบให้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับรามอญ และวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้แบบทดสอบปรนัยแบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ 4. นำแบบทดสอบเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ 5. ตรวจสอบประสิทธิภาพของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อความสอดคล้องของเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) 6. นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแนะนำ 7. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง 8. นำแบบทดสอบที่ผ่านการทดลองใช้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย เท่ากับ .555 ค่าอำนาจจำแนก เท่ากับ .651 และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .778 แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง ได้ข้อสอบที่ผ่านการวิเคราะห์แล้วจำนวน 20 ข้อ 9. นำแบบทดสอบที่ปรับแก้ไขแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ วิเคราะห์และสังเคราะห์แบบทดสอบ ได้ข้อสอบที่มีประสิทธิภาพ 20 ข้อ แล้วจัดพิมพ์ 10. นำแบบทดสอบที่มีประสิทธิภาพ จำนวน 20 ข้อ ไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างและเก็บรวบรวมคะแนนมาคิดคำนวณหาค่าทางสถิติต่อไป

5.3.3 แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการปฏิบัติทำรามอญ มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้ 1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการสร้างแบบประเมินทักษะปฏิบัติ 2. สร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร โดยการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้แกนกลาง จุดประสงค์การเรียนรู้และความสามารถในการปฏิบัติทักษะทางนาฏศิลป์ 3. สร้างแบบประเมินทักษะปฏิบัติให้สอดคล้องกับตารางวิเคราะห์หลักสูตร โดยวัดความสามารถในการปฏิบัติทางด้านนาฏศิลป์ ได้แก่ การปฏิบัติท่ารำและการแสดงรามอญ 4. นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบและให้คำแนะนำ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข 5. นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติเสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ได้ค่า IOC เท่ากับ .98 - 1.00 โดยพิจารณาจากความสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้และการประเมินความสามารถในการปฏิบัติแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข 6. จัดพิมพ์แบบประเมินทักษะปฏิบัติ เพื่อใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 2 - 4 7. นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ นำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างและเก็บรวบรวมคะแนนมาคิดคำนวณหาค่าทางสถิติต่อไป

5.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.4.1 กำหนดกลุ่มตัวอย่าง

5.4.2 ทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) จำนวน 20 ข้อ กับกลุ่มทดลอง

5.4.3 ดำเนินการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผนการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่าง

5.4.4 ทำแบบทดสอบ (Post- test) จำนวน 20 ข้อ กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนไปวิเคราะห์ข้อมูล

5.4.5 ประเมินผลด้านความรู้ โดยใช้แบบทดสอบจากการจัดการเรียนการสอนในแผนการเรียนรู้ที่ 1 แล้วนำไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป

5.4.6 ประเมินผลด้านทักษะการปฏิบัติท่ารำมอญ โดยใช้แบบประเมินทักษะปฏิบัติท่ารำและนำเสนอการแสดงผล จากการจัดการเรียนการสอนในแผนการเรียนรู้ที่ 2 -5 แล้วนำไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป

5.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

5.5.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์ชุดรำมอญ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการทดสอบค่าทีแบบอิสระ (t-test แบบ Independent Samples)

5.5.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดรำมอญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-test แบบ Dependent Samples)

5.5.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านการปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์ชุดรำมอญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ (t-test แบบ Dependent Samples)

5.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.6.1 สถิติที่ใช้ในการทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ ประกอบด้วย สถิติหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) สถิติหาค่าความยากง่าย (Difficulty) สถิติหาค่าอำนาจจำแนก(Discrimination) และสถิติหาความเชื่อมั่น (Reliability)

5.6.2 สถิติพื้นฐาน ประกอบด้วย สถิติหาร้อยละ (Percentage) สถิติหาค่าเฉลี่ย (Mean) และสถิติหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

5.6.3 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน ประกอบด้วย สถิติหาค่า t-test แบบ Dependent Samples และสถิติหาค่า t-test แบบ Independent Samples

6. ประโยชน์ของการวิจัย (Research Benefits)

6.1 ได้นวัตกรรมในการจัดการเรียนรายวิชานาฏศิลป์ ชุดรำมอญ โดยการบูรณาการการสอนแบบรูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์

6.2 เป็นแนวทางในการนำข้อมูลไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ในชุดการแสดงอื่นๆหรือรายวิชาต่อไป

7. ผลการวิจัย (Research Results)

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

Table 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องความรู้เกี่ยวกับรำมอญ

การทดสอบ	n	($\bar{x}$)	SD	$\sum D$	t	Sig.
ก่อนเรียน (Pre-test)	30	8.87	2.46	8.44	45.617	.000
หลังเรียน (Post-test)	30	16.67	1.76			

Source: Ronkhao (2024)

พบว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คะแนนเฉลี่ยผลต่างของคะแนนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับ 7.80 และเมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า t เท่ากับ 45.62

Table 2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ ชุดรำมอญ ของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับรำมอญ

การทดสอบ	n	$\bar{x}$	SD	t	Sig
กลุ่มทดลอง	30	16.67	1.76	5.650**	.000
กลุ่มควบคุม	30	13.65	2.46		

Source: Ronkhao (2024)

พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง เท่ากับ 16.67 สูงกว่ากลุ่มควบคุม เท่ากับ 13.65 ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุม เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า t เท่ากับ 5.65

Table 3 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์ ชุดรำมอญของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 - 5

การทดสอบ ทักษะปฏิบัติ 4 เรื่อง	n	$\bar{x}$	SD	t	Sig
กลุ่มทดลอง	30	73.80	1.24	18.099**	.000
กลุ่มควบคุม	30	49.40	1.63		

Source: Ronkhao (2024)

พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง เท่ากับ 73.80 สูงกว่ากลุ่มควบคุม เท่ากับ 49.40 ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติสูงกว่ากลุ่มควบคุม เมื่อทดสอบด้วยสถิติ t-test พบว่า t เท่ากับ 18.099

8. การสรุปผลและการอภิปรายผล (Conclusion and Discussion)

8.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง “รำมอญ” ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองบ้านพร้าว ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์สามารถส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ในรายวิชานาฏศิลป์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้รายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง “รำมอญ” ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองบ้านพร้าว พบว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุม ผลลัพธ์นี้สอดคล้องกับ

สมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ ผลดังกล่าวบ่งชี้ว่าการบูรณาการรูปแบบการสอนทั้งสองสามารถเสริมประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ดีกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ (กลุ่มควบคุม)

8.3 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติรายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง “รำมอญ” ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคลองบ้านพร้าว ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2-5 พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบชิปปา ผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติสูงกว่ากลุ่มควบคุม ผลลัพธ์นี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการบูรณาการรูปแบบการสอนทั้งสองสามารถส่งเสริมพัฒนาการด้านทักษะปฏิบัติของนักเรียนได้อย่างชัดเจน

9. ข้อเสนอแนะงานวิจัย (Research Suggestion)

9.1 ผู้สอนควรวางแผนการจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบและวิเคราะห์ความแตกต่างของพัฒนาการด้านทักษะการปฏิบัตินาฏศิลป์ในผู้เรียนแต่ละระดับ เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการพัฒนาการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

9.2 ผู้สอนควรดำเนินการทดลองเปรียบเทียบกับรูปแบบการสอนอื่น ๆ เพื่อประเมินความเหมาะสมเชิงบริบท และเพื่อให้ได้แนวทางการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับลักษณะผู้เรียนและสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้มากที่สุด

9.3 ผู้สอนควรดำเนินการศึกษากับกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานทางนาฏศิลป์แตกต่างกัน เพื่อสำรวจความหลากหลายของผลลัพธ์การเรียนรู้ และเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่สะท้อนถึงความแตกต่างด้านศักยภาพและประสบการณ์ของผู้เรียน

10. เอกสารอ้างอิง (References)

- Limpananon, C. (1996). *The use of self-practice Thai classical dance activity sets for Grade 4 teachers*. [Master's thesis, Chiang Mai University]. [in Thai]
- Thongkham, P. (1981). *Pathum Thani in the past. Pathum Thani: MPT*. [in Thai]
- Khaemmani, T. (2013). *Teaching science: Knowledge for designing effective learning Processes*. (3rd ed.). Bangkok: Dansutthakorn Printing. [in Thai]
- Khaemmani, T. (2015). *Teaching science: Knowledge for designing effective learning processes*. Bangkok: Chulalongkorn University Press. [in Thai]